

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20Csp/136/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120209252
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120209252.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobcu E. V., X.. XX. XX. XXXX, L. H. X. XX, XXX XX J., právne zastúpeného JUDr. Matúšom Motykom, advokátom, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 50 487 108, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 700 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.
- III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% z priznanej sumy 700 eur, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 05.08.2020 si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.175,55 eura. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 14.10.2015 uzatvoril úverovú zmluvu č. 4510031980, na základe ktorej mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 2.800,- eur. Spočiatku poskytnutý úver aj riadne splácal, avšak následne nebolo v jeho možnostiach uhrádzať dohodnuté splátky úveru. Žalovaný sa v upomínacom konaní a následne aj v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9Csp/39/2020 domáhal zaplata sumy 1 964,52 eura s príslušenstvom. Okresný súd Banská Bystrica platobným rozkazom zo dňa 20.12.2019 sp.zn. 28Up/1789/2019 uplatnenú pohľadávku žalovanému priznal. Po podaní odporu bola žaloba rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 14.05.2020 č.k. 9Csp/39/2020-159 v celom rozsahu zamietnutá (rozsudok právoplatný dňa 10.06.2020). V bode 6.3 odôvodnenia predmetného rozsudku súd prvej inštancie konštatuje: „Keďže žalobca súdu žiadne doklady o skúmaní bonity žalovaného nepredložil, je zrejmé, že vyššie uvedeným spôsobom zodpovedajúcim odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity dlžníka žalobca nepostupoval. V zmluve sa síce uvádza, že žalovaný má príjem 405,00 € a jeho partner 300,- eur ale tieto údaje neboli doložené žiadnymi dokladmi. Žalobcu nezaujímali výdavky žalovaného a ich preukázanie a to, či po ich úhrade má dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru. Rovnako žalobca súdu nepreukázal ani vykonanie lustrácie v úverových registroch. Súd teda robí záver, že poskytnutý úver je bez úrokov, bez poplatkov a k jeho platnému predčasnému zosplateniu nedošlo.“ Ďalej uviedol, že § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 10.6.2013 zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Podmienkou pre naplnenie hypotézy citovanej právnej normy je teda jedine právoplatné

rozhodnutie súdu, v ktorom musí byť deklarované porušenie spotrebiteľského práva. Rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 14.05.2020 č.k. 9Csp/39/2020-159 porušenie noriem spotrebiteľského práva (§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch) tak vo výroku ako aj v odôvodnení jasne deklaruje. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia považuje sumu vo výške 1 175,55 eura, teda polovicu z pohľadávky, ktorá bola žalovanému priznaná platobným rozkazom (1 964,52 + 386,58 = 2 351,10). V prípade žalovaného totiž nešlo len o hrozbu akademickú (možnú v budúcnosti), ale išlo už o priame naplnenie hrozby podaním nedôvodnej žaloby. Až po úkonoch procesnej obrany z mojej strany som na súde úspešne preukázal porušenie práva (žaloba bola zamietnutá).

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Vo svojom vyjadrení uviedol, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojim konaním porušil súčasne -kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojim konaním porušil. Predpokladom uplatnenia primeraného zadosťučinenia je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa. Žalovaný má za to, že rozsudok Okresného súdu Prešov 9Csp/39/2020 nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 9Csp/39/2020 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale naopak išlo o zaplatenie sumy 1.964,52 eur s prísl. voči žalobcovi v postavení žalovaného, ktorý si neplnil riadne a včas povinnosti vyplývajúce mu z úverovej zmluvy. Podľa názoru žalovaného žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikoval ani bližšie nekonkretizoval akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný údajne dopustiť ani toto porušenie presne nevymedzil odkazom na konkrétne ustanovenie zákona ani nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Rozsudok Okresného súdu Prešov v konaní 9Csp/39/2020, o ktorý žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie nedeklaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite žalobu zamietol. Žalovaný poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 250/2007 konkrétne k § 3 v znení: Z jednoznačnej špecifikácie práv spotrebiteľa v tomto ustanovení so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa, vyplýva aj nárok na výrobky a služby v kvalite, ktorá zodpovedá technickým predpisom na výrobky alebo služby, ktoré nevykazujú zjavné vady. Náhrada škody a finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené, alebo zmiernené následky. Z výkladu tejto právnej normy vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobcovi nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Žalobca uzatvoril úverovú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., ktorý definuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je teda adekvátne a samozrejme, že žalovaný požadoval od žalobcu úhradu jeho dlhu v zmysle úverovej zmluvy. Žalobca na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 9Csp/39/2020 neplatil žiadne úroky a poplatky vyplývajúce z úverovej zmluvy, vo vzťahu k žalovanému preto nedošlo ani k bezdôvodnému obohateniu. Pokiaľ by však mal žalovaný uhradiť žalobcovi ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 1.175,55 eur, dostal by sa sám do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobcovi- ako spotrebiteľovi viac ako mu vrátil! Tento

stav určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného -dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru.

3. Žalobca v replike poukázal rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 20.11.2017 sp.zn. 9Csp/154/2017, v ktorom súd prvej inštancie uviedol: „Doslovné znenie síce jazykovým výkladom zvädza k tomu, že porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa musí udiť kumulatívne z dôvodu použitia zlučovacej spojky „a“ ale iba jazykový výklad však k správneému výkladu právnej normy nestačí. Ústavný súd ČR a NSS ČR v jazykovému výkladu právnej normy uviedli - Naprosto neudržiteľným momentom používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity (Pl. ÚS 33/97). Soud [...] není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jenž mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat naracionální argumentaci (Pl. ÚS 21/96). Doslovný (gramatický) výklad není jedinou metodou interpretace právní normy; není ani metodou nejspolehlivější ((1133/2007 Sb. NSS). Otrocké následování doslovného znění zákona [...] nemá v moderním právním státě opodstatnění (1940/2009 Sb. NSS). Za podstatný súd považuje výklad teleologický. Podľa učebnice Teorie práva autorů J. Boguszak, J. Čapek, A. Gerloch- usiluje soud při teleologickém výkladu o postižení smyslu, resp. cíle právní normy v souvislosti s nejvšeobecnějšími podmínkami ... v nichž se má norma realizovat. Jde tedy o hledání účelu zákonného ustanovení, a to v kontextu společenských podmínek v okamžiku provádění interpretace. Procesný súd má teda za to, že cieľom zákonodarcu nebolo obmedziť počet prípadov, pri ktorých sa spotrebiteľ môže domáhať primeraného finančného zadosťučinenia, práve naopak a preto je v citovanej právnej norme spojku „a“ potrebné vykladať vo význame „alebo“.“ Ďalej poukázal na bod 6 odôvodnenia rozsudku 9Csp/39/2020, v ktorom súd deklaruje, že žalovaný porušil zákonnú povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver upravenú v § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.05.2017 č.k. 2Co/137/2016-71: „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä požívanie adjektíva „odradzujúci“). A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.“ Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 25.04.2019 sp.zn. 25Co/107/2018 uviedol: „Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho

osobného, rodinného a spoločenského života. Žalobca bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty.“

4. Žalovaný v duplike uviedol, že V konaní absentuje už prvý predpoklad, ktorý na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia zákon vyžaduje a to úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností spotrebiteľom ako žalobcom na súde. Žalobca žiadne konanie neinicioval, nepodal žalobu, ktorou by uplatnil porušenie svojich práv alebo povinností zo strany žalovaného. V konaní bol teda pasívnou stranou sporu, čo jednoznačne nemôže spĺňať kritérium na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (platný a účinný v čase uzatvorenia úverovej zmluvy) patria úroky a poplatky. Je preto neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám a nie žalobca ako klient. Žalobcovi žiadna ujma reálne nevznikla. Splácal len to, na čo sa zmluvným vzťahom vedome a dobrovoľne zaviazal. Okrem toho je nevyhnutným podotknúť, že na základe žalovanej úverovej zmluvy čerpal úver vo výške 2.800 eur, pričom do dnešného dňa uhradil len sumu vo výške 2.487,70 eur, t.j. ani istinu poskytnutého úveru, ktorú vzhľadom na rozsudok v konaní vedenom pod sp.zn. 9Csp/39/2020 už ani nedoplatí. Ujma teda vznikla jedine žalovanému ako veriteľov lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný. Je preto nanajvýš iracionálne vidieť ujmu/hrozbu ujmy u spotrebiteľa pri vyhlásení úveru za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp.zn. 16Csp/71/2016 v znení: „Podľa názoru súdu takéto rozhodnutie nemožno považovať za klasické meritórne rozhodnutie, ktorým súd jednoznačne skonštatuje ku akému porušeniu práva alebo povinnosti došlo. Okrem iného v prejednávanej veci žalobkyňa v konaní pred súdom nepreukázala ujmu, ktorá jej mala vzniknúť na cti, morálke ako aj sociálnu ujmu ako aj škodu, ktorá jej mala vzniknúť vo forme ušlej mzdy. Súd zastáva taktiež názor, že konanie žalovaného nebolo spôsobilé takúto ujmu privodiť. „S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia a zistené skutočnosti žalobkyňa v konaní podľa názoru súdu neuniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení, pričom žiadnym spôsobom nepreukázala naplnenie všetkých zákonných predpokladov potrebných pre priznanie ňou uplatneného nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia.“ Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky v zmysle rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 14.05.2020 sp.zn. 9Csp/39/2020. V konaní je nevyhnutným skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia až v hodnote 1.175,55 eur a podobne, ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odrazenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie žalovanej sumy vo výške 1.175,55 eur považujeme za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalobcom prezentované konanie - ako podklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv alebo povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. K obdobnému záveru smeruje aj najnovšia judikatúra tak Okresného ako aj Krajského súdu v Prešove, ktorá sa svojím prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v prípadoch, kedy bola náprava zjednaná už vydaním bezdôvodného obohatenia, prípadne vyhlásením úveru za bezúročný a bez poplatkov a rozsah priznaného finančného zadosťučinenia považuje za dostačujúci v rozmedzí 50-100 eur.

5. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 14.05.2020, sp. zn. 9Csp/39/2020 zamietol žalobu, ktorou sa v tomto konaní žalovaný domáhal zaplata sumy 1.964,52 eura. Súd v konaní dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu toho, že žalovaný neskúmal bonitu žalobcu.

7. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

8. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

12. Medzi stranami nebolo sporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. V predmetnej veci si žalobca uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.175,55 eura v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 14.05.2020, sp. zn. 9Csp/39/2020 zamietol žalobu, ktorou sa v tomto konaní žalovaný domáhal zaplatenia sumy 1.964,52 eura. Súd v konaní dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu toho, že žalovaný neskúmal bonitu žalobcu.

13. Súd má za to, že v danom prípade porušením práva a povinnosti žalovaným je to, že žalovaný porušil zákonnú povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver upravenú v § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobcu a žalovaný sa úspešne bránil na súde, dôsledkom takéhoto porušenia je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Súd teda dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobcovi priznané primerané finančné zadosťučinenie.

14. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia tak pre žalobcu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 700,- eur. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd však nesúhlasil s výškou, akú si žalobca uplatnil. Vzhľadom na okolnosti veci, ujmu, ktorá bola žalobcovi spôsobená (musel sa brániť na súde), súd ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 700,- eur, a preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súd pri výške zohľadnil aj sumu, ktorý si žalovaný v pôvodnom konaní uplatnil.

15. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní úspešný v časti základu nároku v rozsahu 100%, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).